

spies, at Udvalget efter Omstændighederne har troet, at det vilde være rigtigst ikke nu at oprette nogen ny særlig Ret til Behandlingen af offentlige Politisager, men at lade disse behandle for Afdelinger af Criminal- og Politiretten, vil det sees, at Udvalget i væsentlige Hovedpunkter har troet at burde slutte sig til Lovkastets første Deel.

I flere enkelte Punkter turde der dog efter Udvalgets Formening være Anledning til at gjøre nogen Forandring, ligesom det formeentlig vilde være rigtigst at ordne Bestemmelserne lidt anderledes, navnlig at rykke Udkastets § 6 hen paa en tidligere Plads, forinden Reglerne gives om, hvilke Sager der skulle være Gjenstand for offentlig Politiretsbehandling, og om denne selv. Forørigt skal Udvalget forbeholde sig, saavidt fornødent maatte agtes, under Forhandlingerne nærmere at udtale sig om Grundene til de enkelte Forandringer, saa at det her kun er enkelte Punkter, man skal tillade sig at berøre.

Skjøndt det ganske sikkert, ifølge de af Udvalget erhvervede Oplysninger, er et meget betydeligt Antal Sager af den Art, der tilsigtes overførte til Criminal- og Politiretten, som i de senere Aar ere blevne afgjorte ved Politidirectorens Protokol — Antallet har varieret mellem 7,200 i Aaret 1857 og 3,600 i Aaret 1860 —, har Udvalget dog ikke kunnet finde det afgjort, at disse Sager, hvoraf dog en ikke ringe Deel ifølge Udvalgets Forslag til Udkastets § 6 skulde forblive hos Politidirecteuren, vilde medføre en saadan Forøgelse af Criminal- og Politirettens Arbejde, at det vilde blive umuligt for Retten med det for samme nærmere Antal Assesorer at overkomme det paa en forsvaerlig Maade. Lovkastet er jo selv gaaet ud fra, at de fra Politidirecteuren overgaaende Sager alene ikke vilde kunne optage een Dommers Tid, idet Udkastet tillige under den paagældende Dommer vilde have henlagt offentlige Politisager i Almindelighed. Vel anseer Udvalget det nu tvivlsomt, om een Ret eller een Dommer virkelig uden Ulempe kan overtage alle de Sager, der for Fremtiden skulle behandles som offentlige Politisager, men der indholdes dog i selve Udkastet, som antydet, et Vidnesbyrd om, at Regjeringen ikke har anseet den omtalte Til-

væxt af Sager for i og for sig alene svarende til een Mand's Arbeidskraft. Udvalget foreslaaer derfor, ialtsald foreløbig, at blive staaende ved det nuværende Assesfor-antal. Naar Forholdene derhos ordnes saaledes, at af de 7 Afdelinger under Criminal- og Politiretten for Fremtiden kun 4 nærmest behandle criminelle Sager, (istedetfor at nu 5 Afdelinger beskæftige sig med disse til Lige med offentlige Politisager,) 1 private Politisager, hvis formeentlig noget aftagende Antal vil kunne tilstede en saadan Forandring af den nu tilstede værende Ordning, hvorefter der er 2 saakaldte Civilkamre, og 2 de offentlige Politisager, medens denne Fordeling dog ikke fastlaaes anderledes, end at Rettens Justitiarius, saaledes som det efter Forordningen 28de Februar 1845 §§ 7 og 8 nu er Tilfældet, efter Overveielse med Rettens Assesorer, efter Omstændighederne kan henvise en og anden Sag til en ikke nærmest for den Art Sager bestemt Afdeling, der i Dieblisset maatte være mindre optagen af Arbejde, nærer man det Haab, at det maa kunne gaae, — ialtsald synes det Udvalget vel værd at gjøre et Forsøg derpaa.

Naar Udvalget nedenfor stiller Forslag om, at Politidirecteuren vedblivende skal kunne afgjøre Sager af en vis Art, tør man uden Tvivl antage, at en nærmere Begrundelse heraf ikke vil findes nødvendig paa dette Sted. Derimod skal man med nogle Ord henlede Opmærksomheden paa den Forandring i Realiteten, der er foreslaaet med Hensyn til Udkastets § 3, Slutningen, foruden den Forandring i Redactionen, som vil sees at være bragt i Forslag ved Udvalgets nye § 4, der svarer til Udkastets § 3 med Undtagelse af dennes første Punktum. Det har i Virkeligheden i Udvalget været Gjenstand for endeel Meningsforsjellighed, om og hvorvidt man burde give en særegen Regel med Hensyn til Forsølgningen af Sager mod Politiets Betjente for uberettiget Magtsanvendelse, og om man end var mere enig om, at der ikke turde være tilstrækkelig Tvivl til at opretholde Udkastets Regel om, at disse Sager skulle forfølges, selv naar hverken Politidirecteuren eller nogen Privatmand forlanger eller ønsker det — medmindre Justitsministeriet maatte indvillige i, at Forsølgningen